

Η ομορφότερη Πατρίδα του κόσμου

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:cepolina.com

Είναι βέβαιο ότι για την ομολογία μας αυτή θα μας κρίνουν και θα μας κατακρίνουν οι γραικύλοι και οι ξενόδουλοι. Θα μας περιγελάσουν οι «εξυπνάκηδες». Θα μας κατηγορήσουν οι κουλτουριάρηδες. Θα μας πουν «παληά μυαλά», καθυστερημένους, αισθηματίες, ρομαντικούς, σωβινιστές αυτοί που είναι απάτριδες ή δήθεν κοσμοπολίτες και νεοεποχίτες. Μα δεν θα «κιοτέψουμε» να το πούμε κι άλλη μια φορά, πάλιν και πολλάκις, και χίλιες φορές να το διαλαλήσουμε: «Η ομορφότερη πατρίδα του κόσμου» είναι η πατρίδα μας, η Ελλάδα. Δεν θα δειλιάσουμε να κηρύξουμε παντού την αγάπη μας, τον πόνο μας, τον ενθουσιασμό μας για την Ελλάδα. Αυτή την πατρίδα που κομμάτιασαν μα τα κόμματά τους οι άσπλαχνοι οι κομματάρχες και την έκαναν συντρίμμα...

Σαν Χριστιανοί αγαπάμε όλο τον κόσμο, όλους τους λαούς της γης, όπως προστάζει και το Ιερό Ευαγγέλιο και ο Χριστός μας, όπως το εβίωσαν όλοι οι Άγιοι. Αλλά δεν θα παύσουμε να λέμε, μαζί με τον ποιητή:

Όλες τις χώρες να σας πω,
όλες τις χώρες αγαπώ,
που άκουσα και είδα.
Αλλά καμμιά τόσο πολύ
σαν την πατρίδα την καλή
σαν τη γλυκειά πατρίδα.

Της Οικουμένης τα καλά
όσο κι αν είναι αυτά πολλά
μ' εκείνη δεν τ' αλλάζω
κι αν η πατρίδα τ' απαιτή
από καμμία δυνατή
θυσία δεν τρομάζω.
(Γεώργιος Βιζυηνός)

Γιατί 'ναι η πατρίδα μας η ομορφώτερη του κόσμου; Διότι είναι η χώρα του ήλιου.
Γεμάτη φυσικό φως και γεμάτη πνευματικό φως. Ποια άλλη χώρα έχει αυτόν τον
ήλιο, αυτό το φως; Ποια άλλη χώρα έχει αυτό το κλίμα, αυτή την ατμόσφαιρα, που
επηρεάζει βαθειά την ψυχοσύνθεση, την ιδιοπροσωπεία του Ρωμιού;

Ήλιε μου,
έβγα ήλιε μου,
που κάνεις το χωράφι
και γεμίζει από χρυσάφι.
(Ζαχαρίας Παπαντωνίου)

Η πατρίδα μας είναι αδιάκοπα λουσμένη στη θάλασσα, βαπτισμένη στην ωραία
θάλασσά της.

Μεσ' από κύματα σε φως λουσμένη
βγαίν' η πατρίδα μου. Ω τι χαρά!
Εκεί η μανούλα μου με περιμένει
θωρεί τη θάλασσα και λαχταρά.

Τρέξε στα πόδια της! Απ' τ' ακρογιάλι
ρίχνει ανήσυχη εδώ ματιά.
Πες της πως μ' έφερες οπίσω πάλι
εσύ, που μ' έσυρες στην ξενητεία.
(Αριστ. Προβελέγκιος)

Γράφει ο Γρηγόριος Ξενόπουλος για την Ελληνική Φύσι: «Αυτή η Ελληνική φύσις η

ήμερος και σχεδόν πτωχή είναι η ωραιότερα του κόσμου. Πώς; Διατί; Ένας Γάλλος σοφός, αρχαιολόγος και συγγραφέας, ο οποίος πολλάκις επεσκέφθη την Ελλάδα το εξηγεί θαυμάσια... Είναι η μοναδική διαύγεια της ελληνικής ατμόσφαιρας που σε κάνει να διακρίνης τα πλέον απομεμακρυσμένα αντικείμενα... Υπάρχουν υψώματα από τα οποία ο θεατής ημπορεί να συλλάβη ολόκληρον την ελληνικήν χώραν. Να ιδή βουνά αλλεπάλληλα εις ατελείωτον βάθος... τα οποία συγχέονται επί πλέον με το κυανούν του ουρανού. Έπειτα κοιλάδας, πεδιάδας, ποταμούς, κόλπους, θάλασσας, ακρωτήρια, νησιά, όλα ως επί άβακος (=σαν σε τραπέζι)... Λοιπόν, παρόμοιον θέαμα δεν απαντά κανείς πουθενά. Και τα επί πλέον φημισμένα τοπία της Ευρώπης -έξαφνα, τα πολυθρύλητα ελβετικά και ιταλικά- είναι σχετικώς περιωρισμένα... Απεναντίας εδώ εις την Ελλάδα οι ορίζοντες είναι πάντοτε ανοικτοί, η οπτική ακτίς απεριόριστος...

Αλλά η αξία της πατρίδας μας είναι η Παράδοση, ο Πολιτισμός της -πνευματικός και λαϊκός πολιτισμός, ο λαός της. «Ποια άλλη φυλή -γράφει ο Φ. Κόντογλου- στόλισε τη ζωή της με τέτοια αμάραντα λουλούδια; Σε ποια χώρα τραγουδούσανε και ψέλνανε όλοι, από τον μικρόν ως τον μεγάλο; Πού τεχνουργέψανε, σαν με κάποιο κοφτερό σμιλάρι τέτοια τραγούδια παλληκαρίσια, τέτοια ερωτικά, τέτοια νανουρίσματα, τέτοια μοιρολόγια που να ραγίζει η γης από την πίκρα; Πουθενά!...»

Χαρά σ' εσέ, χώρα λευκή
και χώρα ευτυχισμένη!
Καμμιά χώρα σ' όλη τη γη,
καμμιά στην οικουμένη
δεν ήυρε τέτοιο φυλαχτό
σαν το δικό μου μάτι...
(Κωστής Παλαμάς)

Δεν υπερβάλλουμε. Δεν βρισκόμαστε έξω από την πραγματικότητα. Κι ούτε είναι μόνο δική μας αντίληψη. Είναι διατυπωμένο από κάθε σκεπτόμενον και λόγιον άνθρωπον των γραμμάτων και των τεχνών ότι είναι η πατρίδα της Ποίησης, η πατρίδα του μέτρου και του κάλλους, η πατρίδα των Επιστημών, η πατρίδα της Δημοκρατίας. Γράφει ο Γερμανός ποιητής και συγγραφέας Φρειδερίκος Σίλερ:

«Όπου γυρίσω την σκέψη μου, όπου και
να στρέψω την ψυχή μου μπροστά μου σε βλέπω,
σε βρίσκω. Τέχνη λαχταρώ, Ποίηση, Θέατρο,
Αρχιτεκτονική; Εσύ μπροστά μου πρώτος και
αξεπέραστος. Επιστήμη αναζητώ; Μαθηματικά,
Φιλοσοφία, Ιατρική, κορυφαίος
και ανυπέρβλητος. Για Δημοκρατία διψώ,

Ισονομία και Ισότητα, εσύ μπροστά μου,
Έλληνα... ασυναγώνιστος και ανεπισκίαστος...»

Η πατρίδα μας είναι η χώρα του ηρωισμού, γη ηρώων, μάνα ηρώων. Κι αυτό με
μια παγκόσμια διαπίστωση: Ότι οι ήρωες πολεμούν σαν Έλληνες!!...

...Στη μακρινή πατρίδα μου έχει ευωδιά και χάρι
το ταπεινότερο δεντρί, το πιο φτωχό χορτάρι,
στους κλώνους της αμυγδαλιάς
σμίγουν ανθοί και χιόνια
και φέρνουνε την άνοιξη γοργά τα χελιδόνια.
(Γ. Δροσίνης)

Ποιος τόπος έχει τέτοια υπέροχη Ιστορία; Ποια γωνιά του πλανήτη έχει τέτοια
όμορφη και πλούσια Γλώσσα; Γι' αυτό λύσσαξαν όλοι οι δαίμονες να δολοφονήσουν
την Ιστορία μας, να καρατομήσουν την Γλώσσα μας.

Όλα πατρίδα μας! Κι αυτά κι εκείνα,
και ΚΑΤΙ, πούχομε μεσ' στην καρδιά
και λάμπει αθώρητο σαν ήλιου ακτίνα
και κράζει μέσα μας: Εμπρός παιδιά!
(Ι. Πολέμης)

Αυτό το «κάτι» είναι το μεγαλύτερο διαμάντι της Ρωμοσύνης, το Φως, ο Ήλιος, η
Δόξα της. Είναι η Ορθοδοξία της. Δεν θα το κρύψουμε. Η πατρίδα μας είναι η
πατρίδα της Ορθοδοξίας. Εδώ «η δόξα του Χριστού». Εδώ, στο «σκεύος της
εκλογής των λαών», το σκεύος εκλογής: ο Απόστολος Παύλος. Εδώ η κιβωτός της
Ορθοδοξίας, η Ρωμοσύνη, το Βυζάντιο. Εδώ η Καινή Διαθήκη της Πίστεως,
γραμμένη στα ελληνικά ολόσωμη. Εδώ η Θεολογία, η Μουσική, η Υμνολογία, ο
ελληνικός λόγος στην υπηρεσία του Υιού και Λόγου του Θεού, στη δόξα της Αγίας
Τριάδος. Εδώ η Τέχνη του υπερβατικού, του συμβολισμού της Αναστάσεως, της
Αιωνιότητας, της Βασιλείας του Θεού. Εδώ οι άγιοι Πατέρες, εδώ η χώρα των
αγίων.

Στο τελευταίο βιβλίο του «Αν υπάρχει ζωή θέλω να ζήσω» του Σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ.κ. Νικολάου στον επίλογό του
αναφέρονται τα εξής αξιωσημίεωτα: «...Βρέθηκα σε διάφορα όμορφα μέρη του
κόσμου και στα ενδιάμεσα πέρασα από τα Κύθηρα, τη Σάμο, την Πάρο, την Πάτμο,
το Αγαθονήσι, την Σαντορίνη... Σε πόσο καταπληκτική αλήθεια χώρα ζούμε!
Απίθανες εναλλαγές του τοπίου, καταγάλανα νερά, πεντακάθαρος ουρανός,
ηλιόλουστες μέρες, σπάνιες γεύσεις και μυρωδιές, απερίγραπτη λαογραφία,

καρδιακές συνήθειες, μοναδική ιστορία, εικόνες πραγματικοί πίνακες, και πολιτισμός γεμάτος ουσία, ένα αληθινό θαύμα. Γιατί αυτός ο τόπος να μην είναι ο καλύτερος του κόσμου για να ζήσει κανείς;....

...Πώς μπορεί αυτός ο τόπος να περνάει κρίση;... Πώς γίνεται σε αυτόν τον τόπο που διαχρονικά διεκδικήθηκε ο Θεός και πληθωρικά εκφράστηκε η παρουσία Του, σήμερα να ρωτάμε πού είναι ο Θεός;... Η Ελλάδα είναι μόνο χώρα φυσικού κάλλους και ομορφιάς. Είναι κυρίως χώρα που φιλοξένησε και εξέφρασε την αλήθεια. Τον έδειξε τον Θεό και τον έζησε.

»Γυρίζεις στο παρελθόν και διαπιστώνεις ότι η αναζήτηση του Θεού φτιάχνει έναν Παρθενώνα... Το κυνήγι της ζωής μαζί του δημιουργεί σε μεταγενέστερους χρόνους ένα Άγιον Όρος ή χιλιάδες βυζαντινά και άλλα αριστουργηματικά μνημεία. Η ανάγκη να χαρούν οι άνθρωποι την παρουσία Του γεμίζει τον τόπο μας με ξωκλήσια, με εκκλησιαστικά πανηγύρια και γιορτές. Η εμπειρία της κοινωνίας Του γεννά θεολογικές αναβάσεις, όπου η καρδιά ξεπερνάει τη διεισδυτικότητα του νου και εισέρχεται στη θέα των μη ορωμένων. Η επιθυμία της δοξολογίας Του εκφράζεται σε μια γλώσσα πραγματικά θεϊκή, που η ακρίβεια, η πλαστικότητα και η ποιητικότητά της είναι ό,τι καλύτερο ανθρωπίνως για να περιγραφεί το απρόσιτο μυστήριο του Θεού...

»Όλο αυτό είναι η ιστορία μας, ο πολιτισμός μας, η ταυτότητά μας, τα γονίδιά μας, η ανάσα μας, η ζωή μας. Με μια λέξη η πίστη μας. Σήμερα χάσαμε τη γλώσσα μας, μιμηθήκαμε το λίγο, μόνο και μόνο επειδή είναι ξένο, προσβάλαμε το πολύ για τον απλό λόγο ότι το κληρονομήσαμε, στερηθήκαμε τη δική μας γνώση, κάναμε συνήθεια το παράξενο, φτώχηνε η λογική μας... Εποχή με πολυπραγμοσύνη αλλά χωρίς σοφία. Ανίκανη να γεννά πνεύμα και πολιτισμό, ανίκανη να μιμείται το καλό. Εξειδικευμένη στο ασύνετο γκέμισμα...»

Πόσος πόνος να βλέπεις τα νειάτα της πατρίδας σου αδικώντας τον εαυτό τους, να θαμπώνονται από τη μάταιη ύλη, να εγκαταλείπουν την πατρίδα. Όσο φτωχή κι αν είναι. Ποιο πιστό και άξιο παιδί εγκαταλείπει την στοργική του μάννα; Όσο φτωχή κι ανήμπορη κι αν είναι. Είναι όμως πλούσια σε πνεύμα, σε πίστη, σε αληθινή ζωή. Παιδιά της Ελλάδος παιδιά... πέρα κει στα ξένα πάρτε «μόνο λίγο χώμα, χώμα ελληνικό».

Αρχιμ. Ιωαννικίου

Καθηγουμένου Ι.Μ. Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Σοχού

Πηγή: impantokratoros.gr